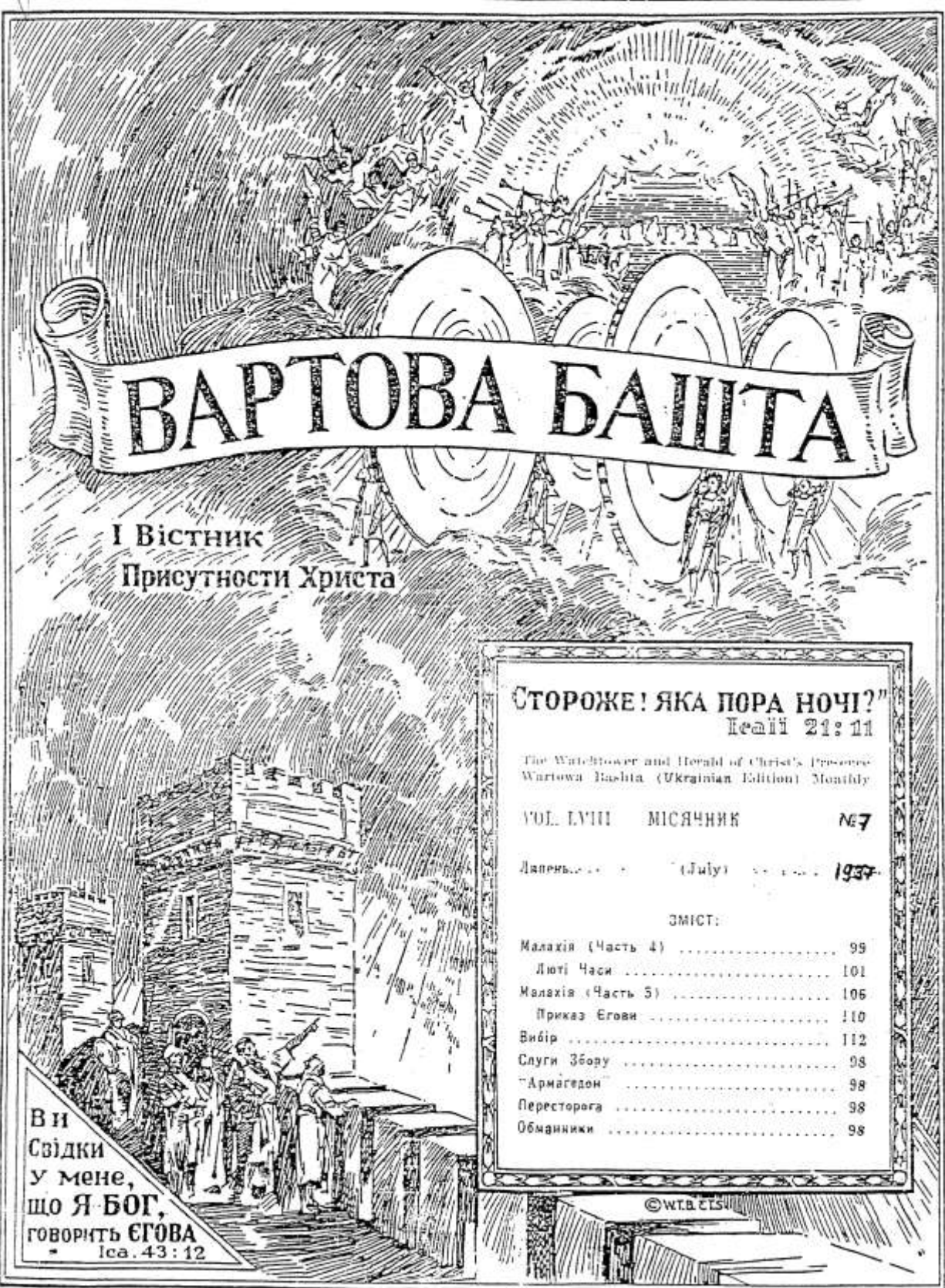

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?"
Ісаїї 21: 11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
Wartowa Bashita (Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LVIII МІСЯЧНИК №7

Листопад (July) 1937

ЗМІСТ:

Малахія (Часть 4)	99
Люті Часи	101
Малахія (Часть 5)	106
Приказ Єгови	110
Вибір	112
Слуги Збору	98
"Армагедон"	98
Пересторога	98
Обманники	98

Ви
Свідки
у мене,
що Я БОГ,
ГОВОРІТЬ ЄГОВА
Іса. 43: 12

© W.T.B. & T.S.U.

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS
J. F. RUTHERFORD President W. E. VAN AMBURGH Secretary

"Діти твої навчати не сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми" — Ісаї 54:13.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО БОГА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Датель життя для усіх створінь; що Злогог був початком Ного творива й активним слугою в творенні усіх річей; що той Злогог тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в всяку силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чинником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, сотворива совершенного чоловіка для землі й поставив Бога на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамової гріхи всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоб набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи й явившиши Ного понад усіх творива й понад усі імена і одягнув Ного у всяку силу й владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Сион, і що Ісус Христос є Головою її й правильним царем світа; що помазані й вірні послідувачі Ісуса Христа — це діти Сиону, члени Єгової організації і Ного свідки, котрих задача й привилей є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Ного заміри вгледом людства, про які навчає Біблія, й нести овець царства всім, що хочуть слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав установляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови під владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть тослушні справедливим законам, будуть привернені й будуть жити вічно на землі.

СЛУГИ ЗБОРУ

Голошення вістки о царстві є найголовнішою річю тепер. Се є повинністю помазаних голосувати на тих, що мають стати зборними слугами: це й "дроноруби й водноноси" (Ісуса Нав. 9:21-27) можуть бути слугами. (5 кн. Мойс. 16:12-15; 29:11) Наколи нема в зборі братів підновітих, щоб служили в зборі або в комітеті служби, але є Понадаби, котрі мають здібність й ревність, тій Понадаби можуть зайняти ті місця в комітеті служби, дайте їм ту нагоду й най служите. Робота Господня не повинна затримуватись за того, що хтось з братів ослаб в ревності. Благослава царства мусять тепер голоситись. — Мат. 24:14.

"АРМАГЕДОН"

Ся найновіша 64-сторінна книжечка (в англ. мові) є вельми інтересуюча. Вона містить публічний виклад президента на ту тему, котра так вельми зацікавила радіючих слухачів в Європі й в Америці. Також містить ясну дискусію, після писань, хто переживе ту страшну битву. Десь инше ми подамо інформацію коли ся книжечка буде випущена для свідчення від дверей до дверей. Однак, ви можете тепер набути собі сю книжечку для вашої інформації й приготування, 5 ц. за одну.

МІСІЯ (ЖУРНАЛ)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоб допомогти людям пізнати Бога Єгови і Ного заміри, як шро се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможливив систематичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старіється о иншу літературу яко помічю в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для инших знарядів публічного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й безсумнісно стоїть по стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Ного любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до уважного й критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані Ного сторінки не отворені для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Вартову Башту в Злучених Державах вносить \$ 1.00, в Канаді й в инших краях \$ 1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Полудній Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківний переказ. В Канаді, Англії, Полудній Африці й Австралії, передплату треба вислати до відділу в тій краї. З инших країн можна вислати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Заграниці Бюра

British 34 Craven Terrace, London, W. 2, England
Canadian 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian 7 Peresford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African Boston House, Cape Town, South Africa

Просимо в кожнім случаю адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а шире бажають Ного читати, вислаємо даром, асли о се попросить. Ми радісно бажаємо помочи таким потребуючим, але після поштової регули, вони мусять прислати письмемку апіліацію кожного року. Увага для передплатників: Посвідку за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься. Змінення адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць переш скінченням ся передплати ми вислаємо карточку-повідомлення з журналом.

Yearly subscription price, \$1.00; Canada and foreign, \$1.50. Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ПЕРЕСТОРОГА

Отже сям "Вартова Башта" уважає за свою повинність, перестерігти її читачів проти чужого для неї духом журналу, котрий розповсюджується тепер по між многих компаній свідків Єгови певними особами, котрі колись були спільно з нами, але відійшли від нас. Журнал сей, друкується в рускій мові, в однім із міст Держави Пенсильванії, під заголовком "Зоріння Нового Світа", а видавці сього журналу обіцяють себе під іменем "Російські Студенти Біблії". Сей журнал не годиться і опрочидає правду, котре Єгова відрини своєму народові від часу коли Господь прийшов до свого храму. На вигляд сей журнал виглядає так як виглядала колись "Вартова Башта" першого видання. Отже як бачимо, то се зроблено так для того, щоб обманути і звести читачів "Вартової Башти". — 2 Тим. 3:13.

ОБМАННИКИ

Є єдинині, що ходять здовж краю призиваючись бути в правді й Свідками Єгови, представляють себе перед ріжних братів в многих місцях й збирають гроші й допомоги. Застерегаємо братів повсюди не мати нічого до діла з такими самозванцями.

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

VOL. LVIII

Липень, 1937

№ 7

МАЛАХІЯ

[Переложено з англ. "Вартової Башти" з 15-го грудня, 1936]

"Шануй батька твого й матір твою, щоб довголітень був ти на землі, що Господь, Бог твій, дасть тобі." — 2 Мойс. 20: 12.

ЧАСТЬ 4

ЄГОВА не написав свої пророцтва в хронологічному порядку в якому вони сповнюються. Пророцтво Малахії, написане наперед для користі останка, не могло бути ясним для останка аж до приходу Господа Ісуса до храму. У третій голові, від першого до четвертого вершика, того пророцтва, знаходиться ключ до вирозуміння цілого пророцтва і для цієї причини над ним треба застановитися найперше. Тепер застановимось тут над другою й третьою головою. Декотрі частини із тих двох голов були розбирані в попередніх *Вартових Баштах*, а тепер буде на місці застановитися над ними подрібно. По приході Господа Ісуса до храму всі з імена послідувателі, що вважали себе в лінії до царства, мусять бути суджені. Сей суд принесе шкоду самолюбним і "лукавому слугі" кляси і духовенстві, що називають себе дітьми Божими, але котрі не шанують їх "отця" іні "матір". Те пророцтво відкриває таких і показує чому такі присуди принесуть їм шкоду. Той суд також показує хто є вірний Господеві, котрі стають очищені, щоб вони приносили Господеві жертву в праведності. Вірним дозволено побачити й зрозуміти причину таких даних присудів, се задача вірних передавати сю інформацію иншим, що мають уху до слухання.

Малахія, котре ім'я значить "Ангел [посланець] Єгови", отримав слово від Єгови, і його пророцтво отирається словами: "Пророче слово Господнє до Ізраїля через Малахію." (Мал. 1:1) В першій мірі се пророцтво відносилось до Ізраїля, себто, до тих, що зробили угоду чинити волю Божу іти слідами Ісуса Христа. Те "пророче слово Єгови" тяжко осуджувало злі діла завітуючих людей Єгови і давало урочисту остерогу о наслідках для тих, що чинили зло, хіба що вони направляться і вскорі навернуться. В часі коли Малахія отримав "пророче слово Єгови", натуральний Ізраїль, а що найменше останок, був привернений з Вавилону до Юдиної землі і Єрусалиму, щоб вони поклонилися і служили Єгові. Храм був відбудований. Там переживав управитель людей, котрим в той

час був Зоробавель. Пізніше управителем став Неемія. (Неем. 2: 5-8; 5: 14-18; Ездри 2: 1, 2; 3: 1-8) Словення того пророцтва взяло місце на духовім Ізраїлю по приході Господа Ісуса до храму в 1918 р., і тривало аж до очищення храму в 1932. — Дан. 8: 14.

До натурального Ізраїля, а пізніше до духового Ізраїля, Єгова сказав: "Я полюбив вас, говорить Господь. Ви питаєте: У чому показала твоя любов до нас? — Хіба ж Езав не брат Яковів? говорить Господь? А однак же Я полюбив Якова." (Мал. 1:2) Єгова доказав се через привернення натурального Ізраїля із Вавилону до святої землі, і сим чином перешкодив Сатанській світовій силі від цілковитого знищення їх. Єгова доказав се останкові духового Ізраїля по їх досвідченнях в 1918 р. Збавитель прийшов з Сиону і як ж написано: "І так увесь [духовий] Ізраїль: спасеться, яко ж написано: прийде з Сиону Збавитель, і одверне безбоже від Якова [від усіх Божих людей]; і се їм од мене завіт, коли знему гріхи їх. По благовістю [вони] вороги задля вас; по вибранню ж [вірний останок з людей для Єгового імя] полюблений [вірний останок] задля отців [т. е. Авраама Ісаака й Якова]." — Рим. 11: 26-28.

Коли Єгова промовляв до натурального Ізраїля в Моаб землі устами Мойсея, він сказав до них: "Бо ти нарід святий у Господа, Бога твого; тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був народом насліддя з між усіх народів, що на землі. Не за те прихилився до вас Господь і вибрав вас, що була велика лічба вас, бо ви були найменшим із усіх народів, а через те вивів вас Господь рукою потужною і визволив вас із дому неволі, і з рук фараона, царя Єгипетського, що вас любив і справдив клятву, якою клявся батькам вашим." — 5 Мойс. 7: 6-8.

Іще задля більшої причини ці слова Єгови відносяться до духового Ізраїля, котрі були признані в храмі підчас суду. В часі виповіщення пророцтва натуральний Ізраїль не був властиво вдячний Єгові за Його указану любов до них, і Єгова пригадав їм о їх недостатках.

Промовляючи до духового Ізраїля Господь Ісус сказав: "Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбили й увірували, що від Бога прийшов." (Йоана 16: 27) Вірні й послухні відповіді: "Ми любимо його, бо він перше любив нас." — 1. Йоана 4: 19.

"Зимні і невдячні одиниці стараються оправдати себе в сім, що вони не виконують заповідей, і через це ставлять питання: "У чому показала твоя любов до нас?" Бог приказав своїм завітуючим людям, кажучи: "І мусиш любити Господа, Бога твого, всім серцем твоїм і всією душею твоєю і всією силою твоєю." (5 Мойс. 6: 5) Протинно сій заповіді, многи старалися поділити їх любов між Бога і сотворіння та річ. Навіть ті, з котрих пізніше зложився "вірний і розумний слуга" кляса, одного часу бракувало їм оцінення любові і доброти даної їм Єговою, і се була правда тоді, коли Господь Ісус появився в храмі. Всі що виглядали часу щоби пійти до неба, і котрі не зважали на почитання Єгового імені, не мали любові до Бога після його приказу. По гриході Господа Ісуса до храму і відкриттю вірним о замірі Єгови, їх любов збільшилася і вони охоче відповіли на поклик Господень.

Те питання було поставлене Єгові через вірних одиниць, і Єгова відповів на те питання через поставлення іншого, і іменно: "Хиба ж Езав не брат Яковів? Говорит Господь? Та однак же я полюбив Якова." Єгова наділяє своєю любов'ю тих, що є послухні йому. Езав був первенцем Ісаака та Ревеки, і через се натуральним наслідником по своїм отці, однак Єгова показав свою ласку Якові і вибрав його за наслідника. Єгова знав кінець від початку. Хотів Яков був молодший із-близняків, то іше перед його народженням Єгова полюбив Якова, бо він знав, що Яків буде послухний йому а Езав не буде. (1 Мойс. 25: 21-26) "Не тільки ж (се); а й Ревека, що почала за одним разом од Ісаака, отця нашого; себо не родились, ані зробили нічого доброго або лихого (щоб постанова Божа у вибранню пробувала, не поділам, а від того, хто кличе), сказано їй, що більший служити меншому, яко ж писано: Якова злюбив, а Ісава зненавидів. Що ж скажемо? чи вже ж не справедливий в Бога? нехай не буде." (Рим. 9: 10-14) Єгова не дозволив первенцеві тішитися його любов'ю лише тому, що він мав право до цього, бо він знав наперед, що він буде невірний і що Яков буде вірний і послухний йому; тим то написано є: "Глаголе бо Мойсейові: помилую, кого помилую [того що має віру], і змилосерджусь [над послухним] над ким змилосерджусь." (Рим. 9: 15) Право відносно первенців мусить оступитися для вірного послухництва, "тим же воно ні від того [Ісава], хто хоче, ні від того, [Ісава], хто біжить [Ісав], а від милуючого Бога". (Рим. 9: 16) Далше Єгова сказав: "А Езава я зненавидів, так що гори його поробив безлюддем а наслідде його — пробутком шакалів. — Мал. 1: 3.

"Принада задля котрої Бог зненавидів Езава була та, що Езав був самолюбним і не мав віри в Божу обітницю. Езав оженився з проклятою поганинкою, був несправедливий до Якова, і указав духа душогубця. Задля цієї причини Ізавів нарід (Едомей) були зненавиджені Єговою, як старинні так і новочасні, себто, нинішня лукава орда, що була представлена через Едомейів. (Гляди "Авдія" з 15. червня 1936, *Вартова Башта*) Задля цієї самої причини "лукавий слуга" кляса, і всі одиниці з котрих складається та кляса, є зненавиджені і відкинені Господом. (Мат. 24: 48-51) Ось так Єгова заявив, що Він спустошить наслідде Езава і Едомей стане безлюднена. (Езек. 2: 2-15; Авдія 15: 21; Ерем. 49: 7-22) Пророцтво Єгови виповіджене проти Езава сповнилось в малій мірі якийсь час по знищенню Єрусалиму. У своїм часі Ісус Христос явився в храмі і спустошив стан "лукавого слуги" кляси, і сим чином се пророцтво сповнилось в більшій мірі. В часі судження храму Ісус Христос, правдивий до свого Слова, післяв своїх ангелів і зібрав із лінії до царства тих, що сталися чинителями беззаконня і старалися потягнути за собою послідувателів, і Господь назначив їх долю з лицемірами і відобрав від них всі інтереса царства. (Мат. 13: 41; 25: 24-30) Їх наслідде як наслідників Божих і спіннаслідників з Ісусом Христом було опустошене, представлено що їх місця сталися покармом для шакалів в пустині, тому що вони відмовилися терпіти з Ісусом Христом і не віддали пошани Єгові, їх Отцеві, і його царству. Сей присуд і його виконання проти "лукавого слуги" зачався з приходом Христа до храму в 1918-р., і напевно впаде на всіх із храму хто станеться невірним опісля. Отже виходить, що хто знаходиться в храмі, і стане невірним, такий буде викинутий геть ангелами Господніми.

Езав прилучився до Диявольської організації і всякий хто піде таким напрямом станеться частю організації Сатани і буде поставлений в клясі Едомейів, "Езава, праотця, Едомейів" (1 Мойс. 36: 1) Ті що колись були в лінії як первенці до благословенств Єгови, і знеславили Господа, сталися Едомейями. Те що Едом сказав, як се зазначено в пророцтві Малахії, відноситься до "лукавого слуги" кляси. "Коли б Едом сказав: Хоч ми розбурені, та ми поведнємо розбурене, то Господь Саваот каже до тих: Вони побудують, а я порозвалюю, так що їм приложать призвище: Країна безбожності, — нарід, що на його Господь прогнівався по віки." — Мал. 1: 4.

"Десь у тім часі з початку судження храму самолюбні й захланні, що були в лінії до царства, говорили, і далше говорять: "Ми з'убожіли задля того, що нас відрубано від урядової контролі над Товариством Вартової Башти Біблії і Брошур, себто, Божої видимої організації." Сі невірні одиниці не могли дістати контролі і руководити Товариством після їх бажання, і через се вони оплакували їх страту влади і прав-

ліній. Далше вони сказали мовою пророка: "Ми відбудуємо опустошені місця і збудуємо свою власну організацію супроти Товариства Вартової Башти, і ми надіємось, що Бог поблагословить і дасть успіх нашому новому підприємству." На се Господь відповідає: "Вони побудують, а я порозвалюю." Присуди є написані проти них, і Бог не перемінить таких присудів. Він не пішло щасно: долі їм. Бог не дасть воскресення для тих, котрих Він засудив на знищення. (Ерем. 49:17,18; також 2 Солун. 2:3; Езек. 35:14,15) Далше те пророцтво відноситься до тих, що стали по стороні Єгови й каже: "Так що їм приложати призвище: Країна безбожності [себто, крайність беззаконства]." Ті одиниці, що стали по стороні Єгови промовляють після Його розказів проти сих невірних, і се показує, що на вірних лежить відповідальність говорити так всяку правду. Сі чинителі беззаконня або безправства є найбільше огидною клясою, тому що вони добровільно відвертаються від правди і ставлять себе в противенстві до Бога і Його організації, і сим чином безчестять їх Отця і їх матір. Інші перекладачі переложили сей текст в сей спосіб: "Країна безбожності" (*Лікар; Роттердам, з боку*). Се — люди що противляться Господеві [Єгови] і проти котрих він гнівається на віки, і тимто вони є назначені на погибель або на вічне знищення. Вони ідуть дорогою Диявола і всіх подібних йому. (Одкр. 20:7-10) Нема причини чому Бог мав би тримати лукавих при життю. Він дає життя вічне для тих, що люблять і служать йому. Прийшов час, зараз по розпочаттю судження храму, коли Господь відкрив, сі правди своїм вірним, щоби вони могли знати і оціняти справедливість і милість нашого Бога. До вірного останка з духового Ізраїля, котрі становлять "вірного і розумного слугу" клясу, Єгова каже: "Своїми очима ви побачите та й скажете: звеличив себе Господь над Ізраїлевим займищем!" Се становить безперечний доказ для вірних одиниць, що Єгова ненавидить лукавих, котрі були представлені через Езава, і що він любить тих, котрі були представлені через Якова, себто вірних котрі люблять Його і служать йому несамолюбно. Бачучи і оціняючи присуди і любов Єгови, вірні возвеличують Його ім'я із своїх займищів, т. є, з місця Божої організації і позанею, даючи постійне хвалення і свідкуючи про ім'я Єгови і про Його царство; і се вони чинять серед великої опозиції.

ЛЮДІ ЧАСИ

¹¹ Оголошуючи свій закон натуральному Ізраїлеві Єгова сказав до них: "Шануй батька свого й матір твою, щоб довго літен був ти на землі, що Господь, Бог твій, дасть тобі." (2 Мойс. 20:12) Закон Божий не змінюється. Закон висказаний Ізраїлеві тоді тепер відноситься головню до духового Ізраїля. Діти натуральних родичів повинні шанувати і чтити їх, коли родичі поведуться властиво. Але сього тексту не

можна обмежити до сього значіння, тому що родичі часто стають лукавими, прилучуються до Диявола і противляться і отверто зневажають ім'я Єгови. Спевністю Бог не розумів, що діти повинні шанувати і взяти такий злий напрям лише тому, що такі люди є родичами дітей. (Іса. 54:1,13) Слово "отець" в 2 Мойсея 20:12 відноситься до Бога Єгови, котрий дає життя для всіх, що приймають життя. Слово "матір" в сім тексті значить Божа "жена", представляючи Божу організацію, що роджає Божих дітей. (Іса. 54:1-3) "Син шанує батька, а раб — пана свого; коли ж я батько, так де ж те пощестя що мені подабає? й коли я син, де ж те поважання для мене? говорить Господь Сават до вас, священники, що зневажаєте ім'я мое? Ви питаєте: Чим же ми зневажаємо ім'я твоє?" (Мал. 1:6) Ізраїльтяни по тілу були Божими людьми, котрих Він вибрав для себе, і Він був їх Отцем. Однак сей текст в більшій мірі відноситься до ~~духового~~ Ізраїля, себто, до тих, що мають віру в Бога і Ісуса Христа і увійшли в угоду чинити волю Божу, і котрих Бог призвав за своїх синів. Хто останеться вірним й правдивим Богу той буде шанувати ім'я Отця. Промовляючи до церкви в Ефесії, апостол писав: "Діте, слухайте своїх родителів у Господі, се бо по правді. Поважай батька твого і матір: се перва заповідь із обітцанням: щоб добре тобі було і був ти довголітєм на землі." (Ефес. 6:1-3) Ось сим чином апостол показав властиве пристосування сього тексту. З духа народжені сини Божі повинні шанувати Бога через радісне послухенство Його заповідям і Його Сина. Хто возьме інший напрям, такий зневажає ім'я Єгови. Зневаження Бога приводить таку одиницю до нещастя. Жнемо в останніх днях і Сатана розпучливо старається відвернути усіх людей від Бога, і тому він спонукує їх бути непослушними. Про сю точку апостол писав: "Се ж відай, що в останні дні настануть времена люті." Будуть бо люди самолюбії, срібллюбії [бажаючи того, що до них не належить]... родителям непокірні... невдячні... нелюбовні... що більш люблять розкоші, ніж Бога, мають образ благочестя, сили ж його відцурались." (2 Тим. 3:1-5) Опис даний тут як раз пасує нинішнім обставинам у світі а особливо до тих, що були колись в лнії до царства і котрі відступили. Хоть і се правда, що ті у світі поступають напрямом який точно описує апостол, однак сей текст головню відноситься до тих, що підприємались служити Богу і котрі указались невірними. Вони стались беззаконним з причини їх самолюбства і захланности, і вони не хотять слухати Божих приказів і поступати після поучення організації. Вони цілковито понесли сю порадку Господню, а іменно: "Храни, мій сину, що твій батько заповідає, й материної науки не цурайся." — Прип. 6:20.

¹² Всі ті, що були в лнії до царства у приході Господа до храму належали до покоління Левітиного, із котрого священники були взяті, от-

же декотрі із них належали до священничого чину. Промовляючи до священничої класи, Єгова каже: "Коли ж я батько, так де ж та почесність, що мені подобає?" Інакше сказати, пророк каже до них: "Що ви робите, щоби віддати честь Богу Єгови?" Єгова прийняв Духових Ізраїльтян за своїх синів, і через це стався їх Отцем. — Галат 4: 5-7; Рим. 8: 14, 15.

¹² Царство народилося в 1914 р., і тоді Єгова породив "сина хлопятко", що володіти ме світом, і потім Його жена породила інші діти. Єгова вислав свого любого Писанця до храму в тій цілі, щоби випробувати і судити всіх синів Божих. Він установив нову угоду для них, і Єгова каже: "Бо я — отцем [духовному] Ізраїлеві, і Ефраїм [духовний] — первенець мій." (Ерем. 31: 9, 31-34) Правдиві сини признають Єгову за свого Отця, і вони віддають честь Його імені: Ті слова пророка кажуть: "Ти, ти, Господь — отець наш; від віків на імя Тобі." (Іса. 63: 16) "Тепер же, Господи, та ж ти наш отець; ми глина, а ти творець наш, і всі ми діло руки твоєї." (Іса. 64: 8) Се лишень ті, що радо слухають Його приказів і указують їх любов до Нього, що шанують імя Єгови. Вони сміло і з радістю свідкують про Його імя й царство в день Єгови, у котрім ми тепер живемо. (1 Йоана 4: 17, 18) Син носить імя свого Отця, і чемний син шанує і поважає імя свого Отця, і тому син займає місце великої відповідальності відносно імя свого Отця.

¹³ Бог зробив Левітів своїми слугами, а інші з покоління Левієного виконували іншу відмінну службу, але всі були слугами Божими і всі представляли духовних синів Божих, котрі також є Його слугами. Сих то духовних Ізраїльтянів Господь очищує підчас судження храму, щоби вони могли приносити Господеві жертву хвалення в праведності тому сини мусять шанувати імя Єгови. Коли Господь прийшов до храму, тоді ті, що були в угоді через жертву, не шанували імя Єгови у властивий спосіб, і се було з причини почасті їх несвідомості як шанувати Його імя. Всі тоді менше-більше взяли невластивий спосіб і сим стягнули зневагу на імя Бога Єгови. Много з їх часу вони віддали на "вироблення характеру" і на віддання пошани людям, ідучи за наукою чоловіка.

¹⁴ У Вартівій Башті із 1-го травня, 1926 р., Господь звернув увагу своїм людям, що вони повинні більше шанувати Єгову через проголошення Його імя чим лише виробляти собі характер. В той час судження храму Господь відкрив з духа народжених одиниць, що трималися своїх самолюбних поглядів і відмовилися шанувати імя Боже, і також іншу класу, що бажала чинити волю Божу; і коли та друга класа побачила свій привилей, тоді вона зараз узяла сей напрям. От сими роками Господь ясно відкрив сю справу тим, що люблять і служать Йому, і вони радо підпринялись голосити про се іншим, що мали уха до слухання відкриваючи

їм, що се лишень ті, що люблять і служать Єгові, що вдійсности шанують Його імя і мають Його признання. Хто возьме інший напрям, той попадеться в несчасть. Вірні, що встояли у пробі, були приведені до храму; але если хтось, будучи в храмі, станеться самолюбним, закланним або бунтівничим, такий також буде зібраний Господом і викинутий геть, як се Він заявив що зробить.

¹⁵ Правдивий слуга Божий має вирозуміння, т. є, він оціняє своє споріднення до свого Пана і до Єгови, і що він мусить чтити імя Єгови і Його любого Сина. Ісус Христос є Господом над домом Бога Єгови. "Один бо ваш учитель — Христос." (Йоана 13: 13, 14; Мат. 23: 8) Щоби ті, що згодилися чинити волю Божу могли властиво оцінити їх позицію в Божій організації, апостол пристує до правила споріднення до слуги і пана в тілі, як і в Христі, щоб одним пояснити друге: "Слути, слухайте панів по тілу з страхом і трепетом, у простоті серця вашого, яко ж і Христа, не перед очима тільки служачи, яко чоловікоугодники, а яко слуги Христові, чинячи волю Божу од душі, з охотою служачи, як Господу, а не як людям, знаючи що кожен, хто зробить що добре прийме те від Господа, чи то невільник, чи вільний." — Ефес. 6: 5-8.

¹⁶ Єгова є великим Паном і Господом усіх. Він був Паном для натурального Ізраїля. Вони були Його племенням і Його людьми. Бог був їх Царським Володарем. Через свого пророка Малахію Єгова сказав до Ізраїля по тілу, але більше особисто до духовного Ізраїля: "Коли я пан [Адон, (з єврейського), що значить царський володар], де ж те поважання для мене?" Що се є властиве значіння тексту, то про се говорить пророк Ісаїя: "Господи, Боже наш! над нами крім тебе панували володарі другі; та ми задля тебе одного імя твоє шануєм." (Іса. 26: 13) Єгова є всесильний, Головний Володар і Найвисша Власть. Його сини не можуть властиво боятися Його і в той час старатися угаджати людям. Се запровадило б їх у сіті Диявола. Вони не можуть підлягати світським володарям і правам, котрі противляться Божим правам. Вони мусять признати лише Єгову за найвисшу власть і Його закон за висший чим людський. Сини Божі не є слугами людськими, і вони мусять стояти або впасти свому Панові, Господеві неба й землі. "Ви бо куплені ціною; тим прославляйте Бога в тілі вашому і в душі вашому; вони Божі." (1 Корин. 6: 20) "Ціною викуплені; не робіть се невільниками людськими." (1 Корин. 7: 23) Господь Ісус виразно заявив, що сини Божі не мають боятися людей, а лише Бога. (Мат. 10: 28) "Страх Господень — значить ненавидіти зло." (Прип. 8: 13) Се є зло чинити що-небудь, що противиться Божим заповідям. Стати проти Божої організації, і збудувати організацію або старатися збудувати, котра пізніше мала б віддавати честь чоловікові, то се напевно є злом в очах Бога. Віддавати честь людям а не Єгові, то се напевно є зневаженням Єгового імя.

Відвічальність стає ще більша коли хтось пізнає, що Божий замір є оправдати Його ім'я. Господь каже до тих, що противяться Його законі: "Де ж тепораджання для мене? ... священники, що зневажаєте ім'я моє? Отже виходить, що кожний, хто згодився чинити волю Божу, мусить шанувати ім'я Єгови будучи послухним Його законам, без огляду на закони чоловіка і без огляду на те, що сотворіння можуть казати або думати про нього

¹⁸ Самолюбний чоловік, що шукає пошани й чести для себе, не шанує Єгови. Так довго як хтось дозволить самолюбстві контролювати його, він не може бачити й оцінити відкритого Слова Божого. Ті що несамолібно й цілковито посвятилися Богу Єгови, можуть взяти невластивий напрям на якийсь час задля їх невідомості, але у своїй часі Бог покаже їм правдиву дорогу, если вони пильно шукають такої правдивої дороги, і чинять волю Божу. Коли книжка *Пророцтво* вийшла в 1929 р., тоді Господь пояснив своїм людям, що пошана й оправдання Його ім'я — це найважливіша річ. Коли Господь відкрив свою велику правду, тоді несамолібні одиниці з радістю прийняли її і виконували волю Божу. Ті що йдуть слідом за їх самолюбним бажанням і стараються відтягнути інших від Господньої організації, такі йдуть беззаконним шляхом. Такі ослабли і не могли зрозуміти. Вони не схотіли дістати знання й виробити розуміння о властивім спорідненню до сотворителя, і тому вони є сліпі до правди. Хто шукає чести й пошани від людей, або хто віддає честь і пошану іншим людям, той нехтує тим великим питанням яке має бути покладене тепер і сим показує, що не має виробити розуміння. Хто поступає таким шляхом, той зневажає ім'я Єгови.

¹⁹ Єгова через свого пророка тепер відкриває як хтось показує, що він зневажає ім'я Єгови. Хто за високо думає про себе, той старається оправдати свій мильний напрям навіть тоді, коли хтось укаже йому на його мильний шлях. Господь каже через свого пророка Малахію: "Ви скажете: В чім зневажили твоє ім'я?" і на те питання Єгова відповідає: "Ось, ви приносите нечистий хліб на мій жертівник, та ще й питаєте: Як ми зневажаємо тебе? От тим, що говорите: Трапезу Господню ніщо поважати." (Мал. 1:7) Всі жертви названі Господом ім'ям "хліб". Властиву жертву синів Божих апостол пояснює сими словами: "Тим же оце вийдімо до остронь стану, дізнаючи наруги Його. Не маємо бо тут сталого города, а того, що буде шукаємо. Тим же оце через Нього приносимо жертву хвалення без перестанку Богу, се єсть овиц уст, що визнають ім'я Його." (Жид. 13:13-15) Се значить всецільно й несамолібно посвячення ся Єгови Богу в послушенстві до Його приказів у проголошенню Його ім'я й царства; і се чинити безперестанку, широко і ревниво йдучи на прямом який Бог визначив для своїх синів.

²⁰ Божий закон вимагав від священників, щоб вони зереглянули всі річі принесені на жертву,

і ніщо нечисте або неправильно набуто не можна було прийняти в жертву. "Коли ж у його та буде яка хибка, чи кульгаве, чи сліпе воно, не приносити меш його в жертву Господу, Богу твому." (5 Мойс. 15:21) Жертва принесена Господу Богу, помішана з хваленням і пошаною людей, чи то себе чи інших, не може бути прийнята Богом. (Луки 16:15) Се є урочиста задача слуг Божих, що служили в священництві: вряди, проголосити се право Єгови у присутності інших. Стіл Господень, наповнений Ним властивою поживою, достарчає їм покарму і підтримує життя тих, що люблять Його і служать Йому. Все що не з стола Господнього — диявольське. Написано бо: "Погляньте на Ізраїля по тілу; хибка ті, що йдуть посвятити, не співники жертівні?" Отже то жертівник — се "трапеза Господня." Дальше написано є: "Не можете трапезі Господній причащати ся і трапезі бісовській." (1 Корин. 10:18,21) Ніхто не повинен брати світські річі із тим, о що Бог постарався для людей. Найважливішим зі всіх річей є Боже ім'я; і те, що Він кладе на столі, є для користі Його царства; і такі справи є гідні повного й нездільного посвячення зі сторони Його синів, котрі є в лнії до Царства. Старатися помішати світські річі із тим, що Бог поклав на своїм столі — се зневаження Його ім'я. Отже виходить, що если ті, що служать Богу рівночасно мішають ту службу із похвалою й пошаною для людей, то се становить доказ, що вони зневажають ім'я Боже й Його старання для них. Отже певним є, що се гидота в очах Божих. Хто замінює що-небудь замість того о що постарався Бог для своїх слуг, то сим він показує, що він зневажає Боже святе ім'я. Від самого початку судження храму були одиниці, що признають себе бути в лнії до царства, однак відмовилися прийняти Божу провізію для них і замість того поставили науку чоловіка. Вони проголошують і попирають науку чоловіка й зневажають те, що Бог відкрив як сповнення своїх пророцтв для користі тих, що згодилися чинити волю Його. Єгова тепер ясно показав, що те велике питання, яке мусить бути рішене, обіймає Його святе ім'я; що задача яку Він положив на своїх людях є проголошувати Його ім'я, і знехтувати сим великим питанням значить зневажити Його ім'я й сим чином голосити, що Його стіл є опоганений. Відмовитися звертати увагу на всі важні правди, значилоб недбальство до Господніх справ, і сим показує невірність той, що зобов'язався проголошувати ім'я і царство Його. Ось так Господь укажує на тих чинителів беззаконня і їх спосіб в який вони показали їх зневагу до Його стола.

²¹ Закон який Бог дав для натурального Ізраїля навчав, що сліпі жертви не були прийняті Господом. Отже Господь каже через свого пророка Малахію: "І як ви приносите на жертву сліпе, чи те в вас не погане? або як приносите кульгаве чи хворе, чи ж і се не погане? Ось, принеси се твому князеві, чи буде воно йому прием-

не, чи прийме він тебе ласкаво? говорить Господь Саваот." — Мал. 1: 8.

²² Жертва представляє того, що приносить її. Если особа, що приносить її, є сліпа до великого питання яке має бути рішене через своє самолюбство, тоді Його жертва є сліпа, отже не відповідна. Це правило дане натуральним Ізраїльтянам ізза більшої причини відноситься до духових Ізраїльтян, і хто, так не бачить і не проголошує сього визову, той приносить сліпу жертву, що противиться заповідям Господнім. (Жид. 13: 15) Це те саме, що принести сліпу жертву, отже неприйнятую Господом. Є одиниці, що називають себе слугами Божими і кажуть: "Що я вважаю за добре в моїх власних очах, себто, що розумію є добрим, те я буду чинити." Інакше сказати, вони ставлять свій власний суд проти того, що Господь виразно написав. Отже така одиниця показує себе, що вона — необачна. "Дурною шлях його здається простим, розумен же той, хто слухає поради." (Прип. 12: 15) Слово Боже містить правдиву і добру пораду. В сей день коли Царь прийшов до храму і розпоряджає працею своїх людей і коли хтось нехтує Його розпорядженням й іде своїм власним шляхом той неначе каже: "Бог не розпоряджає своєю організацією"; і у своїм серці себто через свій напрям він каже: "Нема Бога", і так він заявляє себе, що він — дурень. Він сліпий щодо дійсного заміру Єгови. Він повинен знати краще, тому що він підпринився бути кермованим Словом Божим і через се він не повинен йти за своїми власними мріями або видумками иншого чоловіка, але поступати після науки Господньої. Його жертва, будучи сліпа, не є приємна Господеві. Бо если хтось вважає, що такий самолюбний напрям не є злом з його сторони або інших, що зробили угоду чинити волю Божу, се булоб зневагою для Божого жертівника й невірністю для Його угоди з Богом. Діти Єгови можуть бути навчені лише Єговою і Ісусом Христом. Жадний чоловік, ані він самий, не може бути провідником і учителем для синів Божих. Ось так Господь показує ясну різницю між невірними а вірними, що стараються служити в священничім уряді. Він постарався о средства для просвітчення і вияснення видива для своїх синів, щобі вони не приносили Йому більше сліпу жертву.

²⁴ Що ж тоді становить "кульгаву" жертву після значіння св. Письма? Стати між двома опініями, старатися служити двом противним організаціям і називати себе слугою Божим і в той самий час старатися угаджати диявольській або світській організації, такий принос є напевно "кульгавий". Боятися людських властей і признавати їх за "висші власти", котрим вони мусять бути послухні, показує що така особа боїться (людей) і слухає світських властей і тому є "сліпа" й "кульгава". Слухати таких світських властей задля страху бути покараним людськими сотворіннями, становить кульгаву жертву

і через се неприємну Господу. Така жертва священнича є відкинута в часі судження храму, бо суд Господень випробовує й очищує синів Левііна, щобі вони приносили жертву Господеві в праведності. (Мал. 3: 3) "Лукавий слуга", що був колись в лінії до царства, казав і дальше каже: "Ми мусимо признати й признаємо людських володарів цієї землі за висші власти, котрих ми будемо слухати." Сим вони заявляють, що вони приносять кульгаву жертву і не признають такої жертви за злу; та Господь каже, що вона — зла. Хто бажає отримати Боже признання, той не може робити компромісу, але мусить піддатися цілковито Богу й Його царству із одним замислом, і бути сліпим до всього. — Іса. 42: 19.

²⁴ Знов Господь каже до них: "Коли ви приносите хору жертву, і кажете що вона не погана." Хорі духово кажуть: "Хора жертва не є злом". Господь ставить на свій стіл покарм у пору, показуючи сим своїм людям, що вони мусять виконувати. Хто відмовляється кормити себе духовим покармом о який постарався Господь, сим він ясно показує, що він є хорий духово. Тримати ся і йти за наукою чоловіка, чи той чоловік мертвий чи живий, і вивиснати людських провідників, становить безперечний доказ, що така одиниця — духово слаба, бо така одиниця не бачить ясно тіла Христового й заміру Єгови відносно того ж. Се є неможлива річ, щобі така жертва була прийнята Господом. Се Господь тепер вияснив своїм людям, що вони мусять оминати проласть у котру инші попадали. Хто каже, що він йде вузкою дорогою яко послідователь Ісуса Христа, і противиться або погорджує роботою яку Господь виконує яко свідочество про своє ймя, і з погордою говорить про таку роботу як про "план для продажу книжок", сим він показує себе, що він цілковито не годиться з Господом, і взявши напрям який противиться Господеві, сей показує свою духову слабість.

²⁵ Тепер Господь приказує своїм людям нести иншим людям оwoчі царства, себто, нести свідочество о правді иншим, а се свідочество мусить бути про оправдання Єгового ймя через Його Царя й царство. Для цієї цілі Бог вибрав собі людей з між народів. Голошення вистки о царстві на честь Єгового ймя є вельми важною річю, бо так Бог приказав чинити. Хто є так заціпенений до сього великого визову і через се став духово слабий, і хто дальше "служить Богу" в самолюбний спосіб, той неначе говорить про свій взятий шлях: "Мій шлях не є шкідливий ані мильний", отже сим він каже: "Нема зла в моїй кульгавій і сліпій жертві." Такий напрям взятий тим, що з покоління Левієного, неначе говорить: "Транезу Господню ніщо поважати." Яка ж тоді є задача тих, що вірно служать Богу в сій справі? Чи вони мають мовчати і нічого не казати? Ні, противно, Господь каже до тих, що люблять і служать Йому: "Клич грімко, не

вдержуйсь, підними голос свій, мов труба, і вкажи мойму люду беззаконня його, й дому Яковому всі гріхи його." (Іса. 58:1) *Вартова Башта* не може вірно сповнити службу Господеві і в той самий час не звертати уваги на ці речі. Коли Господь відкриває ці речі через свого пророка і приводить події в сповнення й пояснення того пророцтва, тоді це задача *Вартової Башти* і всіх інших в гармонії із Господом і посвячених Йому преголошувати ці правди.

²⁶ В часі коли те пророцтво було виповідає Малахія, тоді лише чоловік був володарем, такий як Неємія і Заробабель. Однак в теперішній часі Господь Ісус Христос є Володарем над духовим Ізраїлем, сівши на престолі в 1914 р. Ісус Христос і Єгова становлять "Висші Власти". Єгова через свого пророка тепер промовляє отсі слова до недбалої й невірної священничої класи і ставить перед них питання, на котрі вони мусять відповісти: "Ось, принеси се твійму князеві, чи буде воно йому приємне, чи прийме він тебе ласкаво?" Навіть людський володар не приймає сліпої або хорої жертви, а той що приносить таку жертву повинен соромитися таким приносом.

²⁷ Неємія не прийняв би був охочо такої жертви. (Неем. 13:10-12) Так і Господь Ісус Христос у храмі (царській палаті Єгови), Володар духового Ізраїля, не понижить імя Єгови через прийняття сліпої, кульгавої або хорої жертви. Це безперечно можна доказати фактом, що Ісус Христос, прийшовши до храму, зачав судити Левітів і очистив признаних, котрі показали їх вірність, щоби такі признані могли приносити жертву в праведності, прияти Єгові. Ті позатипічні Левіти, що не були признані Ісусом Христом підчас судження храму, не мають приятої жертви принести Єгові Богу, і тому їх жертва є відкинута. В такому стані знаходяться противники Божої організації.

²⁸ Даліше промовляючи до позатипічних Левітів, що принесли кульгаві й сліпі й хорі жертви Господеві. Єгова через свого пророка каже: "Оце ж благайте Бога, щоб вас помилював; бо коли таке буде виходити з рук ваших, так чи ж може він вас ласкаво приймати? говорить Господь сил небесних." (Мал. 1:9) Слова пророка можна переказати так: "Ви не трактували б так вашого земного володаря в такий безчесний спосіб, і тепер йдіть і покірно просіть Господа бути ласкавим до вас, і побачите у вічі вашого безчесного трактування Єгову і Його тропезу, чи Він покаже своє признание або ні. Ось так коли ви кажете, що "нічого злого ані шкідливого не сталось", то ви побачите, що ви милитися і не в гармонії з справедливістю. Тоді побачите, чи Бог прийме вас або ні." Єгова ніколи не змінюється і все в гармонії із собою і ніколи не показує односторонності до жадного сотворіння. Є одиниці що приписували собі за багато признання з причини їх майбутнього висшого становища між братами. Головно класа так

звана "вибраними старшими" вважає себе за особливий предмет Божої ласки і тому все, що вони чинять, вважають за справедливе. Але таке закінчення — цілковито мильне.

²⁹ Обставини які існували між натуральними Ізраїльтянами, а головню між священниками, знаходять свій точний прототип між духовими Ізраїльтянами. Пророцтво Малахії показує, що ті самоповажані й самолюбні одиниці не можуть отримати Божого признання. Те пророцтво каже: "Лучше зачини котрий храмові двері, щоб на мойму жертівнику не палити марно огню. Нема в мене ласкавості до вас говорить Господь сил небесних і не вгодні мені приноси з ваших рук." — Мал. 1:10.

³⁰ Самоповажні одиниці між натуральними Ізраїльтянами служили Богу лише за земну заплату о скільки вони могли дістати і сим чином показали що вони "срібллюбці" і що особиста нажива була головною причиною їх злого напрямку. Так і у приході до храму Господь Ісус знайшов духових Ізраїльтян, що служили Йому задля самолюбної наживи а не щоби хвалити й чтити імя Єгови. Служачи в домі Господнім задля самолюбної наживи, ті Жиди палили огонь і приносили невідповідні жертви на жертівник Господень, і через се їх жертви були безкорисні. Так і між духовими Ізраїльтянами з початку судження храму були такі, що служили Господеві задля самолюбної причини а не щоби виконати волю Божу на його славу. До таких Господь каже: "Нема в мене ласкавості до вас, і не вгодні мені приноси з ваших рук". Така самолюбна служба зневажала імя Боже. Самолюбний напрям в Господній службі приносить не славу для імени Його. Такі самолюбні слуги виконували лише формалізм, а не посвяту і пошану до Єгови. Навіть між позатипічними Левітами, по розпочаттю судження храму, були одиниці такого самого напрямку, і Господь зніс їх якийсь час і дав їм повну нагоду показати свою дійсну мотиву і стан серця. Таке розділення Господь виконував аж очищення взяло місце в 1932 р., і тоді Господь ніслав своїх ангелів і вибирав непокірних священників, таких як "вибрані старші" і викинув їх у надвірну темряву. Те саме правило з конечности мусить позістати в силі і тепер, т. є, если хтось із членів храму стане сліпим або духово слабим і приносить самолюбну, негідну жертву перед Господом, тоді та жертва і та особа є відкинута а той, що приносить таку жертву, є викинутий з храму. Нехай ніхто безглуздо не думає, що если він знаходиться в храмі, то він може ходити якимбудь самолюбним або неправильним шляхом і позістати в храмі. Ті, що лишаться в храмі, мусять годитися з правами Господніми які Він зазначив у своїм Слові.

³¹ Римо Католицька Гієрархія яко організація вважає своїх священників за представителів Бога і що вони займають ті уряди по волі Божій. Вони опирають свій обряд на законі Божім від-

носно священства в Ізраїлі. Тут вони не лише миляться та ідуть мильним шляхом, але і діляють цілковито без уповажнення. Жадний чоловік ані земна організація не можуть сотворити священника для Бога. Католицькі заведення, які виховують збір священників, не чинять се по волі Божій, але поступають після їх власного самолюбного напряду під керівництвом Божого ворога — Сатани. Гієрархія і її священники є гіпокритичні й богохульні. Ціла система є основана на ложі й ошуді. Священники, які приносять жертву в праведності Богові, є ті, й вони єдині, котрих Єгова покликав і признав за своїх синів і котрі є помазані й призначені Ним за Його слуг. Відносно Римо Католицької Гієрархії й її священства Єгова заявив, що ціла система основана на ложі й є гидотою в Його очах і буде цілковито знищена. (Іса. 28: 1-21) Жерти Римо Католицької Гієрархії і її священників — сє цілковита гидота в очах Божих, і Він не має нічого до чинення із ними. Пророцтво Малахії не має нічого спільного із так званими "священниками", людського витвору, як Римо Католицька Гієрархія, але воно відноситься до тих, що зробили угоду з Богом і сталися Його духовними синами і котрі опісля стали невірними і були відкинуті Господом; і також відноситься до тих, що в тім часі стались приятними Господеві. Судження і очищення храму відкриває до котрої кляси хто належить. Релігійний формалізм витворив Божий ворог, Диявол, і всі жертви релігійних священників є гидотою в очах Бога і через се не є прийнятими Ним.

Римо Католицька Гієрархія не входить під розвагу в заповіді дані Богом, записані в 2 Мойс. 20: 12. Та заповідь була дана Божим завітующим людям і відноситься головню до духовного Ізраїля, котрі є завітующими людьми в душі. Єгова не є Отцем Римо Католицької Гієрархії, і сє Гієрархія вповні признає й заявляє через названня свого земного голову *папою*, що значить "отець", і сєй вираз "отець" відноситься до кожного так званого "священника" в тій організації. Господь дав приказ, щоби Його син не кликав ніякого чоловіка отцем. Господь Ісус Христос сказав

до своїх учеників, котрі були Його правдивими послідувачами: "І отця не звіть собі на землі, Один бо Отець у вас, що на небі." (Мат. 23: 9) До гіпокритичних фарисеїв, котрі практикували релігію в ім'я Єгови, Ісус Христос сказав: "Ваш отець — Диявол". (Йоана 8: 44) Римо Католицька Гієрархія і її священники й союзне духовенство загально є позатипічними Фарисеями, і їх отець також Диявол. Як старинні фарисеї противилися Божому царстві й правлінню під Ісусом Христом, так і тепер новочасні фарисеї, Римо Католицька Гієрархія, погорджають Божим царством і богохульно вважають свої правління за Боже представництво. Многі люди були спонукані вірувати, що тому, що Жиди мали священників по волі Божій, що служили людям в тім часі, отже і Римо Католицька Гієрархія, і її священники служать їм по волі Божій. Однак така думка цілком не має попертя у вс. Письмі. Такі релігійні організації й її священники отверто противляться Божому царстві під Христом і переслідують усіх, що широко люблять і служать Єгови, і сє точно так як Ісус Христос предсказав. (Йоана 15: 18-21) Гієрархія й її священники є цілком людським заведенням, зорганізована під керівництвом Сатани у цілі засліплення людей і противлення ся Єгови й для дальшого зневажання Його імя. Пророцтво Малахії відноситься до духовного дому Левія, і з котрих то Левітів священники були взяті для служби, і лише ті із духовних Левітів, що шанують ім'я Єгови, отримують признання від Єгови. Цілковите сповнення сього пророцтва в сєй день ясно показує, що лише ті, що успішно перейдуть проби, і котрі цілковито й несамолюбно посвячені Єгови й Його царству, отримають ласкавий суд. Вони є ті, що жертвують Богу жертву в праведності на честь Його імя і остаються вірними аж до кінця їх земної подорожи; і чинячи се, вони будуть вічно жити з Христом в Його царстві. Сі одиниці шанують їх Отця, Бога Єгову, і їх матір, Його організацію; і Він, будучи вірний до своєї обітниці, продовжає їх дні.

(Даліше слідує.)

МАЛАХІЯ

[Переложено з англ. "Вартової Башти" з 1. січня, 1937]

"Благословенне імя Господа від нині по віки вічні." — Пс. 113: 2.

ЧАСТЬ 5

ЄГОВА є Всевишнім. Він — сотворитель неба й землі, й вся повнота їх належить до Нього. "Високо над народами Господь, над небесами слава його. Хто як Господь, Бог наш, що живе на висотах." (Пс. 113: 4, 5) Від самого почину Він замірив, що всі сотворіння мають славити Його ім'я радісно. Той замір напевно здій-

сниться. Вірні старинні пророки писали про той замір. Ісус часто робив натиск на важність возвеличення Єгового імя, і апостоли Ісуса Христа часто говорили про найвисішність Єгового імя. Та коли так звані "послідувачі Ісуса Христа" зачали практикувати релігію й назвали її "Християнською релігією", вони скоро загуби-

ли видіння про імя Всевишнього й про важність возвеличення Його святого імя. Через-довгий час релігія була самолюбно ужита для тимчасової наживи чоловіка, а імя Єгови було відложено на бік і-забуте. Протягом того часу коли Ісус, великий Післанець, приготував дорогу Господом' многи чули тоді відкрити правду, і більшість із тих, що прийняли її, робили се менше-більше ізза самолюбної причини. Що вони найперше побачили, то се нагоду спастися і бути забрані до неба і помагати Господеві управляти землею і "привернути" решта із роду людського. Многі навіть твердили, що Бог простить і спасе всіх людей і дасть життя тим, що і не були послухні Богу. Однак треба пам'ятати, що ці люди були запроваджені в релігійні організації, і блуд наскрізь перейшов у кожного із них. Вони жили в організації вавилонській і, почувши правду, вони вийшли із Вавилону із замураною одежою, себто, вони іще були під впливом світа і світських вибаганок і вони йшли за світським формалізмом і практикуваннями. Перед їх умом завжди було питання: "Що люди будуть думати про мене і мій взятий напрям?" І вони поводитися після сього, шукаючи признання від людей. Угаджати людям, і співати хвалення людям, і щоб інші співали хвалення їм, було найважливішою ціллю в умах многих. Коли великий Післанець Єгови, Ісус Христос, прийшов до храму чинити суд, перед Ним в той час стояло багато самолюбних одиниць очікуючи на суд. Вони вважали себе за важних в їх власних очах, і тому вважали себе за відповідних робити по своїй волі, і вони даліше виславляли сотворіння і шукали похвали від інших. В той самий час перед Господом стояли на суді й інші одиниці котрі мали іншу мотиву в їх діяльностях. Вони любили Єгову і Ісуса Христа і бажали служити й угаджати Господеві. Хотів їм одежа була замурана з причини їх знання й практиковань у вавилонських заведеннях, то в їх серцю вони бажали чинити добро. Вони вийшли з Вавилону із замураними одягами, котрі мусіли бути взяті із них, если Господь знайде їх в совершенім стані серця. Судження храму відкрило самолюбних і несамолюбних одиниць, але лише ті останні встояли в пробі й були признані великим Суддею. Із тих признаних повстала кляса "вірний і розумний слуга", але і ся кляса не оціняла вповні возвеличення Єгового імя; та з часом в храмі та справа стала ясна їм, і тепер, дякувати Богу, вірні й правдиві бачуть, що імя Єгови є велике і що Його імя буде оправдане і у своїм часі всі дихаючі сотворіння будуть співати Йому хвалення. Отже через свій суд храму Господь розрізнув між самолюбною або лукавим слугою клясою і несамолюбною або "вірною і розумним слугою" клясою.

Єгова через свого пророка Малахію говорить про найбільшу вагу свого великого імя, і Він робить виразну різницю між вірними й невірними священниками. "Від ісходу бо та й до

заходу сонця буде імя моє величатись проміж народами, й всюди приносить муть імені мойму кадило й жертву чисту; велике буде імя моє проміж народами, говорить Господь Саваот. Ви ж його зневажаєте, мовляючи: Столові Господньому не належить пошана, й те, що нам із неї впадає, невартне." — Мал. 1: 11-12.

Найперше Єгова показує, що Його ціль є, щоб всі сотворіння, що хотять угодити Йому і жити, мусять славити Його імя, і священники кляса, будучи вибрані яко "люди для Його імя", повинні найперше славити Його імя, не лише якийсь час, але всякого часу. "Від ісходу бо та й до заходу сонця", — що значить цілий день, т. є, всякого часу безперестанку. Отже імя Єгови є велике всякого часу, і всякий хто отримає вічне життя мусить побачити й признати сей факт і радісно прославляти Його святе імя. Всі члени в храмі тепер славлять імя Єгови, яко ж написано: "Од голосу Господнього злягає ланя, і спадає лісове елисте; і все в храмі його — все говорить: величє!" — Пс. 29: 8.

Єгова велів, що Його імя буде "величатись проміж народами" між великою громадою без числа і хто тепер приступає до цієї громади, той співає хвалення імені Єгови. Єгова тепер збирає "велику громаду" з між усіх народів, поколінь, людей і язиків, і се Він робить мимо так званих "священників", котрі зневажають імя Єгови і Його ласкаву роботу. Колись ті зімена священники стояли перед суденцем Господнім в храмі, але тепер вони відкинуті, і старіють ся перешкаджати великій громаді у пізнанню Божої ласкавої провізії для них. Однак сього вони не доконають.

Бог заявив, що Його імя буде величатись між поганями. Велика громада не є духовними Ізраїльтянами, і через се вони належають до язичників (не-Ізраїльтян), і про них пророк говорить як про таких. Вони почули про храм Єгови і правдиве почитання Його через вірного останка, і тому вони добровільно шукають Єгови і Його Царя. "Коли ж би чужениця, що не з твого народу Ізраїля, прийшов із далекого краю задля імення твого, — бо вони чути муть про велике імя твоє, про твою руку потужну й простянуту правницю, — коли б він прийшов і молився перед сим храмом, то почуй й його з неба, з місця, де престолуєш, і вчини все те, про що покликати ме до тебе чужениця, щоб усі народи на землі знали імя твоє, щоб і вони боялись тебе, як нарід твій Ізраїль, та щоб дознались, що імям твоїм називається храм сей, що я збудував." — 1 Цар. 8: 41-43.

Сей нарешті наведений текст — се Соломонова молитва і пророцтво Єгови, котре мусить мати сповнення в теперішнім часі. Велика громада виходить з між усіх народів, поколінь і язиків, і сповняє сю пророчу молитву, шукаючи дому Господнього і звертає свою молитву до Його дому. Вони вчуться славити імя Єгови. Про сю справу Божий пророк писав: "І поприходять народи до світла твого, й царі — до ся-

ева що над тобою заблисне. Піднеси очі твої й подивись кругом: всі вони громадно до тебе простують; сини твої прибувають здалека, й несуть дочок твоїх на руках. ... І я прославлю дом величності моєї." — Іса. 60: 3-5, 7.

* Велика громада мусить вийти і Господь впровадить її. Підчас коли вірні, признані, священнича кляса, останок, йде вперед і приносить Господеві жертву в праведності через безперестанне співання хвалення для Його імені, то Господь виконує своє "діло дивовижне", і збирає вилику громаду. Ті що приходять до великої громади прилучаються до священничої кляси і проголошують тепер хвалення Єгови.

* Завважте, що те пророцтво говорить: "й всюди приносити муть імені мойму кадило й жертву чисту." Еврейське слово "кадило" значить "палити" звірята або пахощі. Чи можуть погани законно палити пахощі у кождім місці без огляду на Божий закон, який вимагав від священника приносити пахощі у святая в храмі і на золотім жертівнику? Се питання стає ясним у світлі Писань і з того, що Господь чинить тепер. Написано є: "Се діло священників, синів Аронових, на те й посвячені, щоб кадити." (2 Парал. 26: 18) Еврейські слова "приносити муть", ужиті в пророцтві (Мал. 1: 11), значить, "приближати або прийти ближше." Отже ті між поганими, де ймя Єгови є велике, не поступають беззаконно і незалежно від Єгового храму, але вони жертвують або посилають свої жертви до Його храму щоби спалити їх на помазаному жертівнику через помазане священство. Протягом минулих двох років "си євангелія царства" і Його служби даліше проповідують її по всіх частях світа у свідство всім народам, і з між тих народів люди доброї волі до Бога йдуть до громади храму із їх чистими приносами, з несамолюбним посвяченням Богу; і приносять свої жертви, і ймя Єгови возвеличується між тими людьми доброї волі. (Гл. Зах. 8: 20-23) Отже після значіння сього пророцтва ймя Єгови є велике між великою громадою, або людьми доброї волі, де лише жертва приноситься для імені Єгови.

* Праця Господня у котрій останок бере участь поступає вперед, і люди доброї волі чують сю правду і йдуть до Сиона, щоби більше пізнати про заміри Єгови й віддати честь його імені, коли ж в той самий час так звані "священники", котрі показались бути невірними, тепер противляться роботі голошенню правди через свідків Єгови і указують людям доброї волі їх привилей служити й славити Його. Отже Господь Бог каже до сих невірних "священників", що вони мали великий привилей служити Йому, але вони показались невірними, і тепер інші з меншими привилеями шукають дороги до Його організації і співають Його хвалення. Бог каже через свого пророка до сих невірних священників: "Виж його [мое ймя] зневажаєте, мовляючи: Столові Господньому не належить пошана, й

те, що на столі Господнім нам із неї впадає, не-вартне." Факти добре знані нам указують на сповнення цієї часті пророцтва. З початку судження храму була тоді громада, з духа народжені Левіти, що служили в священничій уряді, і котрі були порушені самолюбством до такої служби, і котрі возвеличували ймя і науку чоловіка, віддаючи чоловікові признання і честь, яка властиво належалась лише Господеві. Без сумніву з початком вони були ширі, віддаючи таку пошану чоловікові. Если б вони були несамолюбні і старались дістати знання, вони були б без трудности довідалися, що такий напрям — мильний. Вони дістали нагоду, та відкинули її. За такий мильний їх напрям Господь не признав їх у храмі, й тепер вони насліпо йдуть за наукою чоловіка і величають і виславляють ймя того чоловіка й приносять "кульгаву" і "сліпу" і "хорю" жертву Господеві, котра не є принята Господом. Даліше, вони стали огірчені проти останка, котрі несуть вість царства людям доброї волі, і такі противні й огірчені "священники" стараються відвернути "чуження від його дороги" через намовлення людей доброї волі, щоб вони не товаришили із свідками Єгови. Ізза сього мильного поведіння сих невірних "священників" Бог каже, що Він проти них, бо вони відвертають чуження від його правоти. — Мал. 3: 5.

* Певно, що ті невірні так звані "священники", котрі колись належали до священничої кляси, повинні страхатися, а що найменше показати страх, коли вони кажуть один до другого такі слова: "Столові Господньому не належить пошана" та їх напрямом ділання вони казали й даліше кажуть голосініше чим словами, що "столові Господньому не належить пошана, й те, що нам із неї впадає, не-вартне." Ось такий їх напрям до видання *Вартової Башти*. Чи Господь кормить своїх людей покармом який Він подає у *Вартової Башті*? Если так, тоді противники *Вартової Башти*, що говорять з насмішкою й погордою про її зміст, зневажають стіл Господень. Йонадаби, що тепер займаються проголошенням вістки о царстві виставили на сором тих невірних "священників", котрі були осуджені в храмі й тепер противляться вістці царства. Ймя Єгови сталося великим між тими, що становлять тепер "велику громаду", і вони співають хвалення імені Єгови й Його Царя, проголошуючи, що спасення від Бога і Агнія, що сидить на престолі. В той самий час ті "невірні "священники" стараються відвернути "чуженців", або Йонадабів або велику громаду від їх правоти, котра то правота — се знання Єгови і привилей служити Йому. Егуй представляв правдивого і вірного священника, і він сказав до Йонадаба: "Ходи... і я покажу тобі мою ревність до Єгови." Згадані повисше противники не мають часті із тими, котрих представляв Егуй. Сьогодні Йонадаби показують більше ревності до імя Єгови чим ті, що признають себе за послідователів Ісуса Христа і котрі колись

були з священникою клясою. Сі противники не вважають імя Єгови за велике, і вони не роблять змагання мати часть в оправданню Його імени, але, разом із релігійністами, згромаджують зневагу на Його імя. Далше, вони кажуть, що покорм який Господь поклав на своїм столі для своїх людей, — невартий, і так вони зневажають Господа. Новочасні фарисеї, Римо Католицька Гієрархія, — се гіпокрити і є засуджені на цілковите й вічне знищення. Відносно "лукавого слуги" кляси, що колись були в лінії до царства і котрі тепер є невірні й противляться Божому царству, Господь каже: "Та й відлучить його, й долю його з лицемірами положить: там буде плач і скреготання зубів." — Мат. 24: 51.

¹¹ Нехай же Йонадаби приймуть осто́рогу від Єгови, щоб вони не дались зловити тими, що противляться роботі царства, і котрі колись були "священниками", але тепер стались ворогами Божими. До невірних одиниць, "лукавого слуги" кляси, Єгова далше каже через свого пророка Малахію: "До того ще й мовляете: Скільки ж то праці! та й маловажаєте все, говорить Господь сил, і приносите крадене й кудьгаве й недуже, а такі самі й хлібові дари ваші. Чи ж мені та приймати таке залюбки з рук ваших? говорить Господь." — Мал. 1: 13.

¹² Для сих невірних одиниць привилей служити Богу через несення овочів царства иншим, як се Господь приказав, ставсь лише обтяжуючою церемонією й формалізмом, у чім нема жадної нагоди сяти в очах інших людей. Нести вість царства від дому до дому в друкованій формі, і представляти її людям, було за дуже пониженою річю для так високо-думаючих про себе одиниць. Вони не знайшли жадної радості в такій службі, і вони не мають бажання ані не возвеличують імя Єгови, через проголошення вістки о Його царстві. Вони ніколи не увійшли в радість Господню, бо вони не бачуть, що імя Єгови має бути оправдане. Отже вони казали й далше кажуть: "Се розношення книжок є плян гандльовання книжками. Ох, що за трудна задача се!" Вони колись мали нагоду чинити добро, та вони змучились у чиненню добра. (Гал. 6: 9) Вони цілковито звернулись до самолюбства і були полхнуті в темряву. Насліпо вони ходять і служать Господеві у свій власний спосіб, а се вони роблять через противлення вірним слугам Господнім, котрі несуть вість Його людям.

¹³ Ті "вибрані старші" бунтуються і їх прихильники виконали сяку-таку роботу розношуючи видавництва правди, але чинячи се, вони казали: "Скільки ж то праці!" Сим що вони з погордою і знасмійкою говорили про роботу свідцтва, вони думали що вони є оправдані легковажити тією роботою, і те недбальство запровадило їх в добровільне противенство до Божої роботи свідцтва. За тієї причини Господь, через своїх ангелів, забирає їх із храму і викидає їх в надвірну темряву. (Мат. 13: 41)

Продовжуючи далше пророк каже до тих, невірних одиниць: "І приносите [в жертву] крадене [або взятє насильством]." Вони приносили в жертву те що не представляло само-заперечення з їх сторони, але щось, що мало принести їм передництво й вивисшення і що не мало стягнути наруги на них. Вони не мали любови до Бога, але бажали сяти і отримувати пошану від людей. Щоби виконати свої заміри й дійти до своєї мети, такі одиниці панували над иншими й позбули їх із дійсного служення. Часом буває, що хтось назначений бути слугою збору, зачне думати про себе за високо і зачне панувати над своїми братами і старається потягнути послідувателів за собою, і сим чином позбути їм нагоду свідкувати про Господа.

¹⁴ Далше пророк каже, що вони приносили на жертву те, що є "кудьгаве" і "хоре." Стараючись угодити організації Сатани і отримувати похвали від неї, вони рівночасно далше називали себе слугами Божими. Будучи духово слаббі й сліпі до Божого заміру, вони далше називають себе Його слугами, але шукають признання від людей.

¹⁵ Вони не хотять слухати Божого приказу відносно священства: "Вони мають навчати людський розбірати, що сьвяте, а що не сьвяте, й визнавати йому, що чисте а що нечисте." (Езек. 44: 23) Се є задача і повинність тих, що служать Богу правдиво й широко звертати вагу на сі річи. Для цієї причини тепер треба показати властиве пристусовання сих писань. *Вартова Башта* спостерегла, що противники стараються закрасти людей доброї волі і відвернути їх від правого шляху; і через се *Вартова Башта* мусить кричати грімко і не задержуватись, бо так Господь приказав. (Іса. 58: 1) Сим не надіємось зробити яке-будь добро для "лукавого слуги" кляси, але така осто́рога принесе користь тим, що звернули свої серця до Господа, щоб вони сминали лукавих одиниць.

¹⁶ Тоді Єгова виразно ставить питання невірним священникам: "Чи мені ж та приймати такі залюбки з рук ваших?" "Лукавий слуга" думав ошукати Його, та Господа не можна ошукати. Єгова відповів на своє питання "лукавому слугі" кляси, й каже: "Ні, проклятий зрадливий, що, мавши в череді своїй здорового семця й обрікши себе обітом, приносить Господеві миршаве; я бо царь великий, говорить, Господь сил небесних, а мое імя страшно проміж народами." — Мал. 1: 14.

¹⁷ То що приглядається сьому може дістати мильне вражіння, і тому дається йому осто́рогу. Написано є: "З Бога насміятись не можна"; і через се невірний "священник", що поступив так, є проклятий Єговою, як се пророцтво зазначає. Ошуканець — се гіпокрит, котрий кладе колоди спотикнення в дорозі тих, що стараються вірно служити Богу, і так ошуканець показує свою погорду до Бога коли поставити його на пробу.

(Йова 1:9-11) Такі невірні "священники" є беззаконні, нелюдяні, зрадники, напасники, й ошусті. Їх напрям ділання є великою зневагою для Єгови.

¹⁸ Чи може хтось з людей, що любить Єгову, трактувати Всевишнього з такою погордою? Господня відповідь заперечує сьому і каже для добра тих, що мають уха до слухання: "Я бо царь великий, говорить Господь сил небесних, а мое ймя страшне проміж народами." Єгова — "Царь Предвічності", Всевишній, Найбільший над усіма, і Той котрому всяка душа мусить коритися, если бажає жити. Єгова став Царем головню від 1915 р., поставивши свого помазанника, віщаря, на престолі в Сионі волсдті. (Пс. 2:6; 97:1) Коли вірний останок із натурального Ізраїля повернули з Вавилону в 536 перед Христом то вони не мали царя з покоління Юдиного, щоб царював над ними. Єгова був Царем над вірними, мимо того, що Перський володар привлашчував собі край Палістину. Коли вірний останок Єгови був визволений з Вавилону по 1918 р., то вони не мали земного володаря або царя над ними, лише Єгова був і є їх великим Царем, а Його царська палата — се Його храм, котрого Ісус Христос є Головою, котрий володіє після волі Всевишнього. "Лукавий слуга" кляса, миркачі й бунтівники, не бояться Бога. Вони не хотять оцінити Його слів "мое ймя страшне проміж народами". Многі, що називають себе слугами Єгови не бояться ані не шанують Його імя. "Воздайте Господеві славу імені Його, принесіть дари на жертву, війшовши в двори Його. Поклонітесь Господеві в пишній сьвятині Його. Словнісь страхом перед ним, ціла земле! Звіщайте між народами: Господь царює! І круг земний стоїть твердо, не похитається; він судить народи у правоті." — Пс. 96: 8-10.

¹⁹ Сей приказ є даний для всіх, що бояться Його імя і люблять і служать Йому, і ніхто инший не отримає життя вічного. "Страшне" ймя Єгови, а головню від коли "сім пораз" гніву Божого були виляті від 1922 р. до 1928 р., як про се говорить в шестій голові Одкриття. Володарі світа чули осторогу, і навіть вони настрашились того, що вони чули, однак "лукавий слуга" не указує жадного страху перед Богом, і Йонадаби тепер пізнають Єгову, і вони бояться Його святого імени, і доказують се своїм напрямом ділання. До невірних, до "лукавого слуги" кляси Єгова каже: "Де ж те поважання для мене? говорить Господь Саваот до вас, священники, що зневажаєте ймя мое?" — Верш 6.

ПРИКАЗ ЄГОВИ

²⁰ Сини Левія від Арона первосвященника, були священниками натурального Ізраїля. Ті священники представляли посвячених слуг до священничого уряду в часі коли Господь явився в храмі чинити суд. Інші Левіти виконували иншу роботу для Господа. В 1918 р., великий Суд-

дя, Господь Ісус, явився в храмі чинити суд, і дав приказ головню тим, що служили в священничім уряді: "А тепер іще оця заповідь до вас, сьвященники." (Мал. 2:1) Який же то приказ був даний тим сьвященникам? В той час сини Левієни потребували очищення, як сьвященники та і инші слуги, і Господь Ісус зачав своє діло очищення синів Левієни у своїм приході до храму, щоби ті, що "встоять" в той день і перейдуть через огнені проби, були назначені приносити жертви в праведності. Хотий Господь явився в храмі 1918 р., то Його прихід не був знаний і проголошений аж в 1922 р., і факти показують, що очищення синів Левієних перший раз взяло місце в 1932 р. Той приказ даний позатипічним сьвященникам був даний і пристусований до очищеного храму і опісля. Проба синів Левієни зачалась із початком суду в 1918 р., без огляду чи вони були свідомі о присутності Господа у храмі чи ні. В той час зачався суд мотиви або серія тієї кляси. Се був час для тих, що зробили угоду чинити волю Божу, перестати віддавати честь людям і перестати підносити свій "смолоскоп", щоби инші віддавали честь їм. Прийшов час для них віддати всяку честь і славу імені Бога Єгови. Отже, прийшла конечність дати приказ для очищення їх.

²¹ Тут можна було припустити, що в той час будуть з імена сьвященники, що не будуть зважати ані слухати того приказу. Се припущення можна виснувати із слів самого приказу. Господь сказав до сьвященників: "Коли не послухате й не положите її собі на серце, щоб оддавати славу іменні мойму, говорить Господь Саваот, так пошлю на вас прокляття, і проклинаю ваше благословенне, ба вже й проклинаю, бо ви не хочете прихилити до того серце ваше." — Мал. 2:2.

²² Сей приказ показує, що часть сьвященників була порушена самолюбством і що вони не встоять успішно в день проби. Вартова Башта із 1-го січня, 1926 р., зачала порушувати конечність возвеличення імя Єгови: Що найменше від того часу не було вимівки для тих, що мали приступ до Єгового стола, щоби не зважати на ймя Єгови а дальше славити ймя чоловіка. Коли посвячені зачали пізнавати замір Єгови прославити своє ймя, і що Він вибрав із світа людей для свого ймя, котрі мусять свідкувати про Його імя, то всі прийшовши до пізнання цієї великої правди, віддали славу імені Єгови і перестали возвеличувати, шанувати, славити і вихвалити людей. Щоби виконати сей приказ, сі слуги в священничім уряді мусіли перестати надужиття й практикування за котрі вони були винуваті і в котрий то блуд вони завели инших. Форлізм, удавана побожність, дух 'я більше побожний чим ти', припинання почестей від людей, і віддавання слави иншим, мусіли бути відложені. Лишень ширі й чесні й вповні посвячені Господеві можуть угодити Господеві. Признані одиниці мусять принести жертву відповідну для іме-

ни Єгови і котра могла б осунути погорду з Його імя.

²³ У вавилонських системах імя Єгови було зневажене, а імя чоловіка вивисшене. Між членами Господньої організації на землі, а головню з початку судження храму, була сильна навичка йти за річами які вони навчилися в релігійних організаціях з котрих вони вийшли. Такий формалізм мусів тепер бути відкинутий, бо прийшов час на оправдання Єгового імя, а котрим мусію співтоваришати доручення правдивого свідочтва по цілій землі на славу Єгового імя. Від того часу вже не можна було величати науку жадного чоловіка і поступати за нею. Если той чоловік навчав правду, йдіть за нею й пробувайте в ній, але честь і славу віддавайте Господеві, котрому єдиному слава належить. Господь сил дав приказ, день битви наближився, і приказ Могучого мусів бути виконаний. Ті що були порушені чесним і ширим бажанням чинити волю Божу якби вона не була, ті радо слухали приказу й віддавали честь імені Єгови, і вони дальше се чинять. Що ж тоді Господь зробить із тими, що не слухають Його приказу?

²⁴ Сили Єгови під провідництвом Ісуса Христа в товаристві з всіма святими ангелами є тепер у храмі, щоби виконати присуди Господні, і всім дано приказ бути послухними до приказів Господніх. Прокляття мало впасти на тих, що відмовилися бути послухними тому приказові: "Так пошлю на вас прокляття" — говорить Господь сил небесних. Одиниці до котрих ці слова відносяться були колись в лінії до царства, і котрі в часі суду були невірні й котрі опісля були відлучені до "лукавого слуги" кляси. Прокляття Господнє впало на них зараз у храмі, і через їх напярм вони показують, що Боже прокляття спочиває на них. Пророчі правди відкриті Господом у храмі стались благословенством для вірних слуг, але в той самий час ці правди стались прокляттям для невірних, і так їх "благословенства стались прокляттями" навіть тепер. Се — правда, бо перед них поставлено правду, яка мала принести їм благословенства, а що вони відмовилися прийняти її, тому вони стались для них прокляттям. Інші, що не належать до "лукавого слуги" кляси, але котрі є винуваті за недотачі, недбалість і байдужність до їх задач, мусять бути остережені, инакше Бог прокляне їх благословенства, если вони не направлять свого напярму й не віддадуться цілковито Господеві і покажуть їх щирість і стійність до справ царства поручених в їх руки. Всі признані мусять прийняти сю осто-рогу до їх серця. "Іх "добрі заміри" не будуть остаточною вимівкою за їх занедбання виконати свої задачі. Господь вимагає вірності від своїх слуг, а се значить, що если слуга відмовиться виконувати вірно задачу дану йому Богом, то сим він показує свою негідність до благословенств Єгови. Приказ Єгови для нього є найбільшою ваги, і вірні будуть старанно виконувати їх задачі положені на них.

²⁵ Ділаючи Єгови з натуральним Ізраїлем були пророчі. Цілковите сповіщення сих пророчих слів прийшло на духовім Ізраїлі, себто, на тих, що зробили угоду чинити волю Божу. Дальше описуючи се прокляття, яке мало впасти на них, Єгова каже: "Ось, я одйму вас лопатку, та й кину вам калом у лице, калом жертв ваших святих, і викину вас укупі з ним." — Мал. 2: 3.

²⁶ Се пророцтво після Американської Потрапленої Верей звучить: "Я докорю твоєму насінню, й кину калом у ваше лице." Таке прокляття Бог буквально зіслав на натурального Ізраїля, як про се зазначено в Аггея 1: 6-11 і 2: 16, 17. Єгова заявив замір стягнути на них прокляття, а се Він зробить через стримання дощу на їх насіння, так що їх збіжа не достигнуть під серп. Если ж би прийшов дощ і збіжа росло, тоді Єгова після би град і хробацтво знищити їх достатки, і наслідок мав бути брак поживи. Тепер Диявол, мімічний бог, стягає більше нещастя й горя на людей взагалі через наслання хробацтва, бурі й граду, на знищення збіжа, і заливи й сарану, щоби спричинити замішання між людьми, а тоді Диявол порушує своє духовенство приписувати ті нещастя й горе Єгови. Треба пам'ятати, що Єгова післяв се прокляття на свій завітуючий нарід Ізраїль, і се пророчо указувало що має прийти на духовий невірний Ізраїль. Нещастя й горя які впали на людей землі сьогодні, походять від Диявола. Боже велике нещастя прийде на світ в Армагедоні. Пророцтво Малахії висказане тут відноситься до невірної священничої кляси духового Ізраїля, котрі терплять задля браку духової поживи й скріплення. З причини їх самозамови і невірні одиниці не можуть прийняти й кормитися благословенствами правди, яку Господь достарчає яко духову поживу для своїх людей. Такі правди для невірних є воняючі. Вони противляться їм, і, не маючи скріплючої духової поживи, вони вмирають духово. Тут дається осто-рога для того, щоби розумні й послухні звернули їх серця цілковито до Єгови, і служили Йому, і віджили і прийшли вповні до Божої ласки, і жили. До Божих завітуючих людей отсі слова є звернені: "Старайся поставити себе вірним перед Богом, робітником без докору, право правлючим слово правди." (2 Тим. 2: 15) Хто старається здобути для себе признання людей, той противиться поради Господній, бо те, що люди вважають за високе, се гідота в очах Бога. Отже Господь виразно приказав, щоби старатися показати себе вірним Господеві.

²⁷ Тепер вернімся до пророцтва: "Ось, я... кину (на) вас калом у лице, калом жертв ваших святих, і викину вас укупі з ним." Чоловік, що був назначений викидати мертві трупи поза табор, уважався за нечистого і потребував очистити себе. (3 Мойс. 16: 27, 28) Згідно із сим законом Єгова зазначив, що Його прокляття буде спочивати на невірних одиницях. Присуд Божий принесе їм ганебну смерть й безчесний похорон через кинення в їх лице нечисті від-

падки із звірят або із жертвів, котрі мали бути похоронені за табором. Той що був назначений виносити із храму, мусів переходити через ворота калу й викинути їх у пропасть Гігени, показуючи сим судьбу "дукавого слуги" кляси. Се пророцтво показує кару цілковитого знищення невірних священників.

"Єгова виразив свою ціль, що ніхто із священничої кляси не буде мати вимівки за свою несповідність. Тим то Бог каже до невірної священничої кляси: "І зрозумієте тоді, що я дав вам сю заповідь, щоб удержувати завіт мій з родом Левітим, говорить Господь Саваот." (Мал. 2: 4) Вірні слуги Господні будуть знати правду, бо їм була дана правда й вони радо прийняли її. І невірні могли знати, елиби вони були уживали свого звичайного розсудку. "Угода із священством" є вияснена в книжці під назвою *Єгова* (в англ. мові), і ті, що прийняли сю вість в ній, о яку постарався Господь, радісно приклали свої найлучші старання, щоби сповнити їх угоду. Божа ціль є, що вірні мусять безперестанно виконувати їх угоду. Вони мусять доказати їх посвяти до Нього через постійне виконання їх угоди. Левіти яко покоління стали по стороні Єгови коли "золотий телець" був виллятий при горі Синай. (2 Мойс. 32: 25-29) Перед тим часом Арон і його сини, що були Левітами, були вибрані й признані на священників. Коли Арон і його сини служили в священничім уряді вони мусіли носити на собі святі, священничі одежи. Сі вимоги закону Єгови мали позістали незмінними на віки, і сей заповіть мали сповняти Арон і його сини, і всі, що наслідять священничий уряд по них. (2 Мойс. 27: 21; 28: 1-43) Угода Єгови з Левітами, і котра включала всіх Левітів опісля, є показана в сім законі Бога. (4 Мойс. 1: 1, 47-53) Левіти були зобов'язані доглядати намет. Ся угода зобов'язувала все покоління, а що Левіти попередно отверто заявили себе по стороні Єгови, як про се наведено повисше, тому вони були цілковито посвяченими слугами Господніми. Вони були дані первосвященникові як його слуги, після їх угоди з Єговою. (4 Мойс. 3: 6-12; 8: 1-26; 18: 6) Господь Ісус, яко великий Післанець і Суддя Єгови, у храмі відкрив позатипічним священникам сі правди відносно угоди, і тепер вони не можуть мати вимівки відмовитися або не сповняти заповіді Господні. В сім пророцтві Єгова виразно згадує про сю угоду, кажучи: "А той заповіт мій із ним був завітом життя й щастя, а дав я його задля страху, та й він боявся мене й страхався перед ім'ям моїм." — Мал. 2: 5.

"Єгова, промовляючи до Арона первосвященника, в 4 Мойс. 18: 1, 19, виразно відноситься до сієї угоди. Пінегас, син Арона первосвящен-

ника, в однім случаю показав свою ревність до Єгови і Його угоди, і про се Єгова сказав: "Пінегас, син Елеазара, сина Арона, священника, одвернув ярость мою від синів Ізрайлевих, ревнуючи за мене проміж ними, щоб я не вигубив синів Ізрайлевих в ревності моїй. Тим же то промов: Се я даю йому завіт мого примиря. І буде він йому й насінню його після його завітом священства віковичного за те, що ревнував він за Бога свого, та й спокутував він за синів Ізрайлевих." — 4 Мойс. 25: 11-13.

"Зараз перед своєю смертю Мойсей благословив покоління Левієне, і, промовляючи як післанець Єгови, сказав: "Оце ж слова, що ними Мойсей, чоловік Божий, благословив синів Ізрайлевих перед смертю своєю. ... А Левія благословив словами: І тумим твій і урим твій будуть для чоловіка твого побожного, которого ти спокшував в Массі, заводив сварку при водах Мериви. ... Вони бо хоронили слово твое, і пільнували завіту твого. Будуть вони навчати Якова присудів твоїх а Ізраїля закону твого; вони принесити муть кадило, перед тобою і всеналенне на жертівнику твому." (5 Мойс. 33: 1-10) Будучи вірним до своєї угоди, Єгова позволяв Левітам жити і займати сей уряд аж до часу Йоана Хрестителя, котрий самий був Левітом. — Луки 1: 5-13, 57-80.

"Бог дотримує услива своєї угоди і не змінється: "Я бо — Господь, я все той самий; через те ви, сини Якові, й не вигублені." (Мал. 3: 6) В сім останнім пророцтві ім'я "Яков" обнімає покоління Левіта. Тоді Господь сказав про Пінегас, "Се я даю йому завіт мого примиря". Ся угода уповажнювала продовження священничого уряду. (4 Мойс. 25: 12, 13) Отець Йоана Хрестителя був чинним священником в Єрусалимськім храмі. Мир приносить безпеку, успіх й добробут. Більшої чести ніхто не міг дати, як бути предтечою і звістителем про прихід обіцяного Сина і Слуги Єгови, Ісуса Христа, і ся честь була дана Йоанові Хрестителю, що було сповненням Єгової обітниці відносно того священства. (Мат. 11: 11) Отже зважте, що позатипічні "сини Левієна", котрі представляли всіх цілковито посвячених Богу, котрим обіцяно мир Божий, честь, безсмертність і вічне життя. — Рим. 2: 6, 7.

"Нинішні позатипічні сини Левія, котрі є свідками Єгови, Його останок, є вислані звіщати про Його ім'я, і вони, як Йоан Хреститель, тепер звіщають і оголошують Царя, Ісуса Христа, і Його царство. Угода із ними — се завіт "мира й життя", і вони бояться й дрюжать перед ім'ям Єгови, і дальше сповняють Його прикази через проголошення Його ім'я.

(Дальше буде)

ВИБІР

Яко вартісний побічник нової книжки "Богатство" тепер є в Англійській мові книжечка під назвою "Вибір". Ся книжечка містить вість, котру люди доброї волі по всій землі бажать прочитати й студіювати, іменню, недавно тому розголошену через

радіо промову "Розділення Народів", й також виразно пояснену трактатом на тему "Ваш Вибір", показуючи що кожний мусить тепер вибрати між богатством, а рідом. Ся книжечку можна набути за 3 п. Незадовго по ній вийде в Українській мові також.